

Desiderio desideravi

Vetlla eucarística

Montserrat, 6 d'abril de 2023

Portada: Maestà de Duccio di Buoninsegna, s. XIV
Museu dell'Opera del Duomo de Siena

Tu ets qui ens crida i en silenci venim

Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió!”(Lc 22,15). Les paraules de Jesús amb les quals inicia el relat de l’últim Sopar són el mitjà pel qual se’ns dona la possibilitat sorprenent d’entreveure la profunditat de l’amor de les Persones de la Santíssima Trinitat cap a nosaltres. (DD 2) DD: Carta Apostòlica ‘Desiderio Desideravi’ sobre la formació

litúrgica del Poble de Déu (29.06.2022)

Primer temps de vetlla

El desig de Déu ve de lluny. La creació del món perquè l’home hi habités és l’expressió d’aquest desig de comunió que el pecat de la desobediència humana trencà tot just al començament de la història.

Però en la mirada de Déu, el nostre Pare, tota la història és com un raig de llum, i Déu veu la tristesa i la mort de tots els segles a causa del pecat dels nostres pares, i alhora el moment decisiu de la redempció obrada per Jesús i culminada per l’Esperit Sant que perdurarà en els segles.

Déu descansà el dissabte de tota l’obra de la creació com Jesús descansà el Gran dissabte de l’obra de la redempció. L’Esperit del Pare i del Ressuscitat ha santificat tots els dies perquè en tots ells l’home i la dona poden viure la comunió amb Ell, i en tots ells ara s’ofereix el sacrifici de lloança i l’àpat de comunió de l’Eucaristia que dona a tots els dies el valor redemptor de la Pasqua de Jesucrist. La seva Pasqua a compleix totes les profecies que anunciaven que arribaria el dia -i de fet nosaltres hi estem- en què *El Senyor de l’univers prepararia per a tots els pobles un banquet*

de plats gustosos i de vins selectes: de plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor, Déu sobirà, eixugarà totes les llàgrimes i esborrarà arreu de la terra la humiliació del seu poble. El Senyor mateix ho afirma. Aquell dia diran: «Aquí teniu el vostre Déu! Havíem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat. És el Senyor, en qui teníem posada l'esperança! Alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat.»

El darrer sopar de Jesús està entre aquest record festiu de les obres de Déu -que van des de la creació fins a la terra promesa, passant pels llargs anys d'esclavitud, simbolitzats amb les herbes amargues- i el record dels pans àzims, el vi i l'anyell que celebren l'alliberament de la mort i la sortida d'Egipte. Aquest sopar és una festa d'acció de gràcies, de joia i de fraternitat. Nosaltres ens unim a aquesta joia cantant amb agraïment el Creador i Senyor de totes les coses.

Tornada

La bon-dat i l'a-mor del Se-nyor du-ren per
 sem-pre, du-ren per sem-pre. La bon-dat i l'a-mor del Se-nyor
 nyor du-ren per sem-pre, du-ren per sem-pre.

Re Estrofes Mi m Sol La

1. E - nal - tim el nos - tre Déu: ce - le - brem el seu a -
 2. Dó - na pau als nos - tres cors: ce - le - brem el seu a -
 3. S'ha fet ser - vi - dor de tots. Ce - le - brem el seu a -

Re La al $\frac{2}{8}$ 2 vegades i CODA La Sol Re

1. mor. La bon - du - ren per sem - pre.
 2. mor.
 3. mor.

Segon temps de vetlla

Tota la vida humana de Jesús es va anar desenvolupant en un desig creixent de comunicar el do de Déu, d'abocar la plenitud de la gràcia divina que habita el seu cor sobre la humanitat per redimir-la i portar-la a una més plena comunió amb Déu.

Jesús, d'ençà de la cerimònia jueva del “Bar mitsvà” que celebrava els seus 13 anys, pren el sentit i significat simbòlic de temple com a referent de la seva obra. El Salteri (Sl 47) ens parla del temple com a lloc on s'evoca el record de l'amor de Déu; és a partir d'aquest amor fidel del Senyor que abrusa el cor dels homes desitjosos de joia i de vida. El record de l'amor de Déu està embolcallat per la bellesa de la creació i sembrat de noms estimats, d'Abraham a Maria, que ens porta el Messies promès.

Jesús, en la seva primera Pasqua com a adult, es quedà tres dies a Jerusalem, al temple entre els mestres de la Llei, oint-los i fent-los preguntes. I, en trobar-lo la seva mare i Josep, els diu: No sabíeu que jo només podia estar a la casa del meu Pare? O dit críticament: No sabíeu que només desitjo que arribi l'hora en què duré a terme la salvació del gènere humà?

El desig ardent de Crist per la nostra salvació el fa anticipar amb signes visibles de salvació que toca el cor i encén el desig més profund de la persona: la set de vida, la fam de sentit i de plenitud.

Alimentant la multitud desesperançada i malmenada, com ovelles sense pastor, Jesús comença a manifestar, amb fets, el seu desig de saciar-nos oferint-nos les benaurances i el *Pare nostre* com a veritable aliment espiritual; anticipant ja d'alguna manera els sacraments que són vida, guarició i comunió d'amor que posa en marxa una humanitat nova.

1. Se - nyor, do - neu - nos sem - pre el vos - tre pa!

The first system of musical notation consists of a vocal line and a piano accompaniment line. The vocal line begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. It contains a melodic phrase with lyrics: "1. Se - nyor, do - neu - nos sem - pre el vos - tre pa!". The piano accompaniment is in the bass clef and provides harmonic support with chords and moving lines.

1. Jo sóc el pa de vida que ve del cel;

The second system of musical notation continues the vocal and piano parts. The vocal line has a rest in the first measure, followed by the lyrics: "1. Jo sóc el pa de vida que ve del cel;". The piano accompaniment continues with chords and moving lines.

qui menja d'aquest pa viu - rà eterna - ment.

The third system of musical notation concludes the vocal and piano parts. The vocal line has a rest in the first measure, followed by the lyrics: "qui menja d'aquest pa viu - rà eterna - ment.". The piano accompaniment continues with chords and moving lines, ending with a double bar line and a repeat sign.

2. No tindrà fam qui vingui a mi, / qui cregui en mi no tindrà set.

3. El Pare us atreu perquè vingueu a mi, / qui em veu i creu en mi tindrà vida abundant.

Vora el pou de Sicar ens espera, i veient les nostres sets reiterades ens demana que li donem aquesta aigua nostra que ens resseca per dins i obre clivelles difícils de tancar. Presentem-li al Senyor aquestes aigües nostres, tèrboles i estancades que ens deixen sempre sensació de set mal saciada.

Jesús amb la conversa de la dona vora el pou ens revela el desig de Déu que vol reunir tots els seus fills amb Ell amb un sol esperit i en una comunió plena de veritat. El desig de Jesús vol provocar el nostre desig per fer brollar dins nostre el seu esperit vivificador, que farà que portem en nosaltres, en la veritat de la nostra ànima, aquella aigua viva que brollarà sempre arreu on la vida ens porti. Aquesta aigua seguirà donant-nos la frescor de l'amor que acompanyarà els pensaments, les paraules, els silencis, les obres de cada dia.

La confiança que Jesús inspira malgrat el seu distanciament amb la petició de la dona cananea que demana la guarició de la seva filla, ens parla del desig secret que el Senyor portava en el seu cor i que el feia estar freturós per portar a terme la salvació. Cada signe, cada miracle, és només una llambregada del torrent inesgotable de llum i de vida que obrirà la creu i la resurrecció del Senyor.

Tots els encontres de Jesús amb les persones reflecteixen aquest desig, aquesta set mal saciada. També nosaltres podem entrar en diàleg amb Jesús que ens demana l'aigua i ens ofereix de saciar la nostra set i el nostre desig més profund de pau i de vida.

**Jo tint set de Vós, tinc set del vostre Amor,
Jo tinc set de tu, tinc set del teu amor.**

La plenitud del desig del Senyor, paradoxalment, comença a complir-se el vespre que el van trair. I d'això en fa partícips els dotze i d'una manera particular dos d'ells, Pere i Joan, els deixebles dels desitjos grans: l'un, instruït pel Pare del cel, s'agenollà davant de Jesús reconeixent-lo com a Messies, Fill del Déu viu; l'altre deixeble, portat per l'Esperit, estarà juntament amb la Mare de Jesús dret prop de la creu.

Va arribar el dia dels Àzims en què s'havia de sacrificar l'anyell pasqual. Jesús envià Pere i Joan tot dient-los: Aneu a fer els preparatius perquè puguem menjar el sopar pasqual. Ells li preguntaren: On vols que el preparem? Els digué: Entrant a la ciutat, vindrà a trobar-vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo fins a la casa on entri i digueu al cap de casa: "El Mestre et diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?" Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran parada amb estores i coixins. Prepareu allí el sopar. Ells se'n van anar, ho trobaren tot tal com Jesús els havia dit i prepararen el sopar pasqual. (Lc 22, 7-13)

Aquesta Pasqua és un pas definitiu, tot serà com prescriu el ritual però no serà mai més el mateix: hi haurà anyell però aquest serà Jesús, hi haurà pa i vi però seran transformats en el cos i la sang del Senyor. La vida del ressuscitat per sempre seguirà donant-se als homes. Igual que en l'obra de la creació Déu comptà amb l'home perquè portés a terme la seva obra, perquè el gra de blat es convertís en pa o el fruit dels ceps en vi, també ara que ha de començar una nova creació se serveix dels seus deixebles perquè preparin aquest sopar de festa, perquè havent compartit el sopar del Senyor i la realitat material d'aquest sagrament que fou la passió, mort i resurrecció, parin per a les generacions que vindran aquesta taula sagrada on es perpetua el sacrifici de l'amor del Senyor, on es multiplica la gràcia d'aquesta

amor ressuscitat i on no deixa mai de fluir la seva vida perquè nosaltres, que som seus i d'ell ens alimentem, formem un sol cos i un sol esperit.

No podem entrar en la intensitat divina d'aquest desig, però semblaria que l'anhel que Crist va tenir de menjar aquesta Pasqua amb els seus deixebles abans de patir va sorgir de la consciència que, en aquesta hora i en aquest acte, Ell posaria fi per sempre a les ombres i ens portaria la llum de la redempció. Aquella hora va ser el final de l'esperança mantinguda tants segles.

**Jo tint set de Vós, tinc set del vostre Amor,
Jo tinc set de tu, tinc set del teu amor.**

Tercer temps de vetlla

Jesús, que havia estimat els seus que eren al món, els mostrà fins a on arribava aquest amor. *Mentre sopaven, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida.*

Jesús renta els peus als deixebles. El gest de Jesús és insòlit, rentar els peus era una feina d'esclau i encara d'esclau estranger, no jueu; però aquí no estem parlant d'una feina sinó d'un sentiment, d'un gest ple d'afecte que expressa una vida, un símbol d'una actitud de vida que esdevindrà el segell dels deixebles del Regne.

Aquest gest de rentar els peus, Jesús l'havia rebut a casa de Llätzer: Maria va prendre una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós, unguí els peus de Jesús i els hi va eixugar amb els cabells. Tota la casa s'omplí de la fragància d'aquell perfum. També aquest gest no és un treball sinó un gest alhora d'amor i de veneració, que Jesús rep com una anticipació de devoció i d'agraïment a la seva passió, com un acte de pietat prefigurant la seva sepultura.

El gest inspirador d'aquesta dona, en el cor de Jesús s'expressa de manera inversa, com tornant el gest d'amor amb més amor encara. Aquell que a Betània fou reconegut pels amics com el *Fill de Déu que havia de venir al món* ara, ajupit com un esclau als peus dels deixebles i tanmateix com a Mestre i Senyor, no els ungeix els peus sinó que, rentant-los-els, els mostra el sentit veritable dels ensenyaments del seu evangeli, i revela el misteri de la majestat divina que no es manifesta en la força i el poder sinó en la humilitat i la misericòrdia. Déu és humil, es posa als nostres peus sense deixar de ser qui és perquè nosaltres puguem ser veritablement, lliures de tota culpa, qui som en realitat: fills i filles seus estimats; i ho fa amb el gest simbòlic de rentar-nos els peus... *també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!*

Amb aquest gest de rentar-nos els peus fet precisament en el darrer sopar, s'uneix el nou precepte de l'amor amb la Fracció del Pa que anticipa la donació fins a la mort del Redemptor i la seva resurrecció gloriosa.

**Servir és estimar, estimar és viure plenament;
res no és més gran. L'amor no passarà mai.**

Quart temps de vetlla

El ritual de la festa de Pasqua continua, però va adquirint un sentit nou de plenitud desitjat per Déu des de la creació del món. I Jesús s'asseu a taula per menjar el sopar pasqual.

Ningú no es guanya el lloc en aquest Sopar, tots són convidats, o, millor dit, atrets per l'ardent desig que Jesús té de menjar aquesta Pasqua amb ells: Ell sap que és l'Anyell d'aquesta Pasqua, sap que és la Pasqua. Aquesta és la novetat absoluta d'aquest Sopar, l'única i veritable novetat de la història, que fa que aquest Sopar sigui únic i, per això, "últim", irrepètible. Tanmateix, el seu desig infinit de restablir aquesta comunió amb nosaltres, que era i continua essent el seu projecte original, no es podrà saciar fins que tot home, de tota tribu, llengua, poble i nació (Ap 5,9), hagi menjat el seu Cos i begut la seva Sang: per això, aquest mateix Sopar es farà present en la celebració de l'Eucaristia fins el seu retorn. (DD4)

Abans de la nostra resposta a la seva invitació –molt abans– hi ha el seu desig de nosaltres: pot ser que ni tan sols en siguem conscients, però cada vegada que anem a Missa el motiu principal és perquè ens atrau el desig que Ell té de nosaltres. Per la nostra part, la resposta possible, l'ascesi més exigent, és, com sempre, la de lliurar-nos al seu amor, la de deixar-nos atreure per Ell. Certament, la nostra comunió amb el Cos i la Sang de Crist ha estat desitjada per Ell en l'últim Sopar. (DD6)

Quan feu això que és el meu memorial, també vosaltres sentireu el fort desig de menjar aquesta pasqua amb els germans; allí està el Senyor amb el seu desig que espera ser correspost. Jesús desitja ardentment celebrar la pasqua amb les petites o grans comunitats que avui, després de la seva passió i resurrecció, fan memòria del seu amor ressuscitat.

El contingut del Pa partit és la creu de Jesús, el seu sacrifici en obediència amorosa al Pare. Si no haguéssim tingut l'últim Sopar, és a dir, l'anticipació ritual de la seva mort, no hauríem pogut comprendre com l'execució de la seva sentència de mort podia ser l'acte de culte perfecte i agradable al Pare, l'únic i veritable acte de culte. Unes hores més tard, els Apòstols haurien pogut veure en la creu de Jesús, si haguessin suportat el seu pes, el que significava "cos entregat", "sang vessada": i és això del que fem memòria a cada Eucaristia. Quan torna, ressuscitat d'entre els morts, per a partir el pa als deixebles d'Emmaús i als seus, que havien tornat a pescar peixos i no homes, al llac de Galilea, aquest gest els obre els ulls, els guareix de la ceguesa provocada per l'horror de la creu, fent-los capaços de "veure" el Ressuscitat, de creure en la Resurrecció. (DD 7)

Per això podem celebrar amb joia el seu Memorial. En ell no repetim el sacrifici cruent que s'esdevingué una vegada per sempre en el calvari. El que fem és el que ell va fer el darrer Sopar per tal de fer possible que tot el que comportava el seu sacrifici redemptor tingués presència i eficàcia constant entre nosaltres.

El deixeble estimat en el seu evangeli va desgranant totes les relacions de gràcia i de comunió que Jesús estableix amb tots els creients i que són fruit de l'acte d'amor total que es manifesta en la passió i la mort del Senyor, i resplendeix en plenitud en la seva resurrecció gloriosa.

Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi.

Si m'estimeu, guardareu els meus manaments, i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

A cada citació bíblica es canta

Us deixo la pau, us dono la meva pau. Jo us dono la pau que el món no dona. Que els vostres cors s'asserenin i no temin.

Jo soc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res.

Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.

Quan us tornaré a veure el vostre cor s'alegrarà. I la vostra alegria ningú no us la podrà prendre.

Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara us serien una càrrega massa pesada. Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera.

Us he dit tot això perquè en mi trobeu la pau. En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món.

Santuari de Montserrat